

DIANA GABALDONOVÁ
OUTLANDER

- 7 -
OZVENA
V KOSTIACH

ZELENÝ
KOCÚR

POZRITE SI SERIÁL NA NETFLIXE!

Diana Gabaldonová

OZVENA
V KOSTIACH

Z anglického originálu Diana Gabaldon: An Echo in the Bone (Anchor Canada, a division of Random House of Canada Limited, 2009) preložila Miroslava Dubanová.

Translation © Miroslava Dubanová

Zodpovedná a jazyková redaktorka: Darina Kližanová

An Echo in the Bone

Copyright © 2009 by Diana Gabaldon

All rights reserved.

Slovak edition © 2023 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr, s. r. o.

www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-06-2

EAN 9788069010062

The Outlander television series is copyrighted by Sony Pictures Television Inc.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani nesmie byť prenášaná elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Za porušenie autorského práva sa pokladá aj fotokopírovanie alebo iné reprografické kopírovanie licencie Kanadskej agentúry pre vydanie autorských práv.

Anchor Canada a tiráž sú ochrannými známkami.

Prológ

Telo je úžasne pružné. A duch ešte viac. Existujú však určité veci, z ktorých sa už nespamätáte. Súhlasíš, *a nighean*? Je pravda, že telo sa dá ľahko zmrzačiť a duch dokaličiť – a predsa je v človeku niečo, čo sa nikdy nezničí.

PRVÁ ČASŤ

Pohyb vody

1

Niekedy sú skutočne mŕtvi

*Wilmington, kolónia Severná Karolína
Júl 1776*

Pirátovi zmizla hlava. William začul skupinku divákov, ako vedú na neďalekom móle úvahy o tom, či sa znova objaví. „Nie, je nadobro preč,“ potriasol hlavou otrhaný miešanec. „Aligátory ho nedostanú, dorazí ho voda.“

Akýsi vidiecky hromotík poomáľal v ústach tabak a nesúhlasne si odplul do vody.

„Nie, ešte bude možno deň-dva čo k čomu. Tie chrupkovité časti, čo držia hlavu vztýčenú, na slnku vyschnú. Stuhnú ako železo. Videl som to veľakrát u zdochnutej zveriny.“

William zazrel pani MacKenzióvu, ako šibla pohľadom k prístavu a potom odvrátila zrak. Je bledá, pomyslel si a nenápadne sa posunul tak, aby jej blokoval výhľad na mužov a záplavu hnedej prílivovej vody. Pretože *bol* príliv, mŕtvolu priviazanú ku kolu, samozrejme, vidno nebolo. Zato kôl áno: ako prísne zdvihnutý prst pripomínal cenu za zločin. Piráta k nemu priviazali a nechali na blatistej plytkine utopiť už pred niekoľkými dňami, pričom životnosť tejto rozkladajúcej sa mŕtvoly sa stala neutíchajúcou konverzačnou témou širokej verejnosti.

„Jem!“ prenikavo zvolal pán MacKenzie a vyštartoval popri Williamovi za synom. Chlapček, rovnako ryšavý ako jeho matka, sa vybral vypočuť si mužský rozhovor. Teraz sa nebezpečne nakláňal nad vodou a v snahe dovidieť na mŕtveho piráta sa pridržieval stĺpika.

Pán MacKenzie schmatol chlapca za golier, stiahol ho nadol a rýchlo ho vzal do náručia, hoci sa chlapček bránil a ňaťahoval sa späť k rozbahnenému prístavu.

„Chcem vidieť, ako valigátor zožerie piráta, tatko!“

Obsmrdajúci diváci sa zasmiali. Dokonca aj MacKenzie sa pousmial, no úsmev mu pri pohľade na vlastnú ženu pohasol. Okamžite sa postavil vedľa nej a chytil ju pod lakeť.

„Myslím, že budeme musieť ísť,“ povedal MacKenzie, napravil si na rukách syna tak, aby mohol lepšie podopierať zjavne rozrušenú manželku. „Poručík Ransom – chcem povedať lord Ellesmere,“ opravil sa a ospravedlňujúco sa na Williama usmial, „už má dozaista iné povinnosti.“

Bola to pravda; William mal naplánovanú večeru s otcom. Boli však dohodnutí na stretnutí v taverne hneď oproti mólu, takže nehrozilo žiadne riziko, žeby sa minuli. William to aj povedal a naliehal, aby ešte neodchádzali, pretože ho ich spoločnosť tešila (obzvlášť spoločnosť pani MacKenzieovej, ktorá už mala lepšiu farbu), no ona sa ľútostivo usmiala a potľapkala v náručí detskú hlávku v čepčeku.

„Nie, naozaj musíme ísť.“ Pozrela na syna, ktorý sa stále snažil dostať na zem, a William ju videl ukradomky pozrieť na prístav a osudný, nad prílivom vytrčajúci kôl. Energicky odvrátila zrak a radšej sa zahľadela Williamovi do tváre. „Dieťa sa už prebúdzá, bude sa dožadovať jedla. No stretnúť vás bolo veľmi príjemné. Kiež by sme mali viac času na rozhovor!“ Znelo to veľmi úprimne. Zľahka sa mu dotkla ruky a Williamovi sa v žalúdku usadil príjemný pocit.

Diváci už uzatvárali stávky na znovuoobjavenie utopeného piráta, hoci už na pohľad bolo zrejmé, že nemajú ani haliera.

„Dva ku jednej, že tam za odlivu ešte bude.“

„Päť ku jednej, že je tam telo, ale hlava bude preč. Kašlem na tvoje reči o chrupavkách, Lem. Tá hlava za posledného prílivu visela len na vlásku. Tento ju už dozaista vezme.“

William sa v snahe prehlúšiť ich rozhovor pustil do kvetnatého lúčenia, dokonca pobožkal pani MacKenzieovej ruku podľa najlepšej dvornej etikety a hnaný náhlym popudom pobožkal rúčku aj bábätku, čo všetkých rozosmialo. Pán MacKenzie naňho síce uprel zvláštny pohľad, no netváril sa pohoršene a Williamovi po republikánsky potriasol rukou. Potom nadviazal na jeho vtip, postavil synčeka na zem a tiež ho nechal, aby potriasol Williamovi rukou.

„Už ste niekoho zabili?“ so záujmom vyzvedal chlapček a pokukoval po Williamovom korde.

„Ešte nie,“ usmial sa William.

„Môj dedo zabil dva tucty chlapov!“

„Jemmy!“ Obaja rodičia sa ozvali súčasne a chlapček vtiahol hlavu medzi pliecka.

„No, je to *pravda!*“

„Som si istý, že tvoj starý otec je smelý a neohrozený bojovník,“ vážne ubezpečil chlapčeka William.

„Kráľ takých mužov potrebuje vždy.“

„Dedo hovorí, že kráľ mu môže vyliezť na hrb,“ odsekol chlapec.

„JEMMY!“

Pán MacKenzie pricapil prostorekému potomkovi ruku na ústa.

„*Vieš, že to starý otec nepovedal!*“ ozvala sa pani MacKenzieová. Chlapček súhlasne prikývol a otec mu prestal zapchávať ústa.

„Nie. To stará mama.“

„Nuž, to už je pravdepodobnejšie,“ zamrmlala pani MacKenzieová a zjavne zdržiavala smiech.

„Ale podobné veci aj tak vojakom nehovoríme, pretože pracujú pre kráľa.“

„Aha,“ zareagoval Jemmy a očividne ho to prestávalo zaujímať. „Už bude odliv?“ opýtal sa túžobne a znova natáhoval krk k prístavu.

„Nie,“ rázne odpovedal pán MacKenzie. „Ešte celé hodiny nie. To už budeš v posteli.“

Pani MacKenzieová sa na Williama ospravedlňujúco usmiala a líca sa jej rozpakmi milo červenali. Rodinka sa rýchlo pobrala na odchod a nechala Williama zápasiť so smiechom i zdesením.

„Hej, Ransom!“

William sa pri zvuku svojho mena obrátil a uvidel Harryho Dobsona a Colina Osborna, dvoch podporučíkov svojho regimentu, ktorí očividne utiekli zo služby a nadšene sa vybrali preskúmať wilmingtonské nočné podniky, akokoľvek pochybné.

„Kto je to?“ Dobson so záujmom hľadel za odchádzajúcou skupinkou.

„Pán a pani MacKenzieovci. Priatelia môjho otca.“

„Aha, je vydatá?“ Dobson našpúlil ústa a stále za ženou hľadel. „Nuž, to bude asi trochu ťažšie, ale život bez výzvy za nič nestojí, nie?“

„Bez výzvy?“ William vrhol žľčovitý pohľad na svojho miniatúrneho priateľa. „Ak si si nevšimol, jej manžel je minimálne trikrát taký veľký ako ty.“

Osborn sa zasmial a očervenel. „A ona *dvakrát* taká veľká ako on! Rozpučí ťa, Dobby.“

„Ako si prišiel na to, že chcem byť naspodku?“ dôstojne sa opýtal Dobson. Osborn zavyl.

„Čo si taký posadnutý veľkosťou?“ vyzvedal William. Pozrel za ro-dinkou, ktorá mu na konci ulice už takmer zmizla z očí. „Tá žena je vysoká skoro ako ja!“

„No, len mu daj!“ Osborn, vyšší od Dobsona o dobrých päť stôp, no stále o hlavu nižší od Williama, ho posmešne kopol do kolena. William sa uhol a ohnal sa po Osbornovi. Ten sa prikrčil a strčil Williama do Dobsona.

„Džentlmeni!“ Hrozivý cockney prízvuk seržanta Cuttera ich rýchlo vrátil späť na zem. Možno mali vyššiu hodnosť ako seržant, no nikto z nich by si netrúfol na to poukázať. Celý batalión sa triasol od strachu pred seržantom Cutterom, ktorý bol síce starší ako Boh a približne rovnako vysoký ako Dobson, no vo svojej miniatúrnej telesnej schránke ukrýval výbušnosť, rovnajúcu sa obrovskej vriacej sopke.

„Seržant!“ Poručík William Ransom, gróf z Ellesmeru a najvyššie postavený člen skupiny, sa narovnal a pritisol bradu o golier. Osborn s Dobsonom ho rýchlo napodobnili a nohy v čizmách sa im triasli.

Cutter sa popred nich prechádzal hore-dolu ako striehnucci leopard. William si pomyslel, že ho doslova vidí švihat chvostom a už vopred si olizovať tlamu. Čakanie na uhryznutie bolo takmer ešte horšie, než ho schytať do zadku.

„A kde sú vaše oddiely?“ zavrčal Cutter. „*Páni?*“

Osborn s Dobsonom okamžite začali čosi hundravo vysvetľovať, no poručík Ransom im (aspoň tentokrát) prišiel na pomoc.

„Moji muži strážia guvernérov palác pod velením poručíka Colsona. Ja som dostal voľno, seržant, na večeru so svojím otcom,“ povedal úctivo. „U sira Petra.“

Meno sira Petra Packera vedelo robiť divy a Cutter okamžite prestal prskať. Na Williamov značný údiv však danú reakciu nevyvolalo meno sira Petra.

„Váš otec?“ zaškúľil Cutter. „Váš otec je lord John Grey, však?“

„Ehm... áno,“ opatrne odvetil William. „Vy ho... poznáte?“

Než stačil Cutter odpovedať, dvere na neďalekej taverne sa otvorili a vyšiel z nich Williamov otec.

William sa nad tým načasovaním potešene usmial, no rýchlo si z tváre úsmev vymazal, pretože seržant ho prevrútel pohľadom ostrým ako nebožiec.

„Nešklabte sa na mňa ako divoký opičiak,“ začal seržant nebezpečným tónom, no prerušilo ho familiárne tlapnutie po pleci od lorda Johna, načo by si ani jeden z troch mladých poručíkov netrúfol ani za veľké peniaze.

„Cutter!“ srdečne sa usmial lord John. „Začul som váš lúbezný hlas a povedal som si: Nech sa prepadnem, ak to nie je seržant Aloysius Cutter! Neexistuje žiadny iný muž, ktorý by mal hlas ako buldog, čo zžltne mačku a môže sa tým pochváliť!“

„Aloysius?“ nehlučne vyslovil Dobson a pozrel na Williama, ale ten namiesto odpovede len krátko zavrčal, pretože otec v tej chvíli upriamil pozornosť naňho a on nemohol pokrčiť plecami.

„William,“ srdečne mu kývol otec. „Aký si dochvilný! Ospravedlňujem sa, že meškám, ale niekto ma zdržal.“ No než William stačil niečo povedať či predstaviť ostatných, lord John sa so seržantom Cutterom pustili do zdĺhavého spomínania a opätovného prežívania starých dobrých čias na pláňach Abrahamu s generálom Wolfom.

To umožnilo trom mladým dôstojníkom trochu sa uvoľniť, čo v Dobsonovom prípade znamenalo návrat k pôvodnému toku myšlienok.

„Vravel si, že tá ryšavá pipka je priateľkou tvojho otca?“ zašepkal Williamovi. „Zisti mi od neho, kde býva, hm?“

„Idiot,“ zasyčal Osborn. „Ani nie je pekná! Má dlhý nos ako... ako... ako Willie!“

„Až do tváre som jej nedovidel,“ zaškeril sa Dobson. „Cecky však mala priamo v úrovni mojich očí a *tie*...“

„Somár!“

„Pst!“ Osborn dupol Dobsonovi na nohu, aby ho umlčal, pretože lord John sa znova obrátil k mladíkom.

„Predstaviš ma svojim priateľom, William?“ zdvorilo požiadal lord John. William mu vyhovel a zľahka sa začervenal, pretože dobre poznal otcov vynikajúci sluch, a to napriek jeho skúsenostiam v delostre-

leckom oddiele. Osborn s Dobsonom sa uklonili a tvárili sa trochu ohromene. Neuvedomili si, kto je jeho otec, a William okamžite pocítil pri ich úzase pýchu, a zároveň aj ľahké zdesenie, pretože do zajtrajšej večere o tom bude vedieť celý batalión. Niežeby sir Peter o tom nevedel, samozrejme, ale...

Ovládol sa a uvedomil si, že otec sa s oboma lúči. Napochytro, ale elegantne opätovoľ seržantovi Cutterovi vojenský pozdrav a ponáhlal sa za otcom. Dobbyho a Osborna ponechal ich osudu.

„Videl som ťa rozprávať sa s pánom a pani MacKenzieovcami,“ mimovoľne podotkol lord John. „Dúfam, že sú v poriadku?“ Pozrel dolu na mólo, ale MacKenzieovcov už dávno nebolo vidno.

„Podľa všetkého áno,“ odpovedal Willie. Neplánoval sa opýtať, kde bývajú, no dojem, ktorý naňho urobila tá mladá žena, v ňom pretrvával. Nedokázal povedať, či je pekná alebo nie. Zarazili ho však jej oči: boli nádherne tmavomodré so svetlohnedými mihalnicami a hľadeli naňho tak lichotivo uprene, až mu z toho pohľadu poskočilo srdce. Samozrejme, bola groteskne vysoká, ale... o čom to premýšľa? Tá žena je vydatá – a má deti! Navyše ryšavé.

„Poznáš... ich dlho?“ opýtal sa a uvažoval o znepokojivo perverznych politických náladách, ktorým sa v tej rodine evidentne darilo.

„Dost' dlho. Ona je dcérou jedného z mojich najstarších priateľov, pána Jamesa Frasera. Nespomínaš si na neho náhodou?“

William sa zamračil. To meno mu nič nehovorilo, ale otec mal tisíc priateľov, ako by mohol...

„Aha!“ povedal. „Chceš povedať, že nepatrí medzi anglických priateľov. Nenavštívili sme nejakého pána Frasera v horách, keď si ochorel na... osýpky?“ Trocha mu zovrelo žalúdok, pretože si spomenul na číru hrôzu, ktorú vtedy prežíval. Cestoval po horách omámený zúfalstvom, keďže mu sotva mesiac predtým zomrela matka. Potom lord John dostal osýpky a William si bol istý, že aj jeho otec zomrie a on ostane v divočine úplne sám. Okrem strachu a smútku nedokázal myslieť na nič iné a zo spomínanej návštevy mu ostali len útržky zmätených obrazov. Ostala mu nejasná spomienka na to, že ho pán Fraser vzal na ryby a bol k nemu láskavý.

„Áno,“ pousmial sa jeho otec. „Som dojatý, Willie. Myslel som si, že si tú návštevu budeš pamätať skôr kvôli vlastnému nešťastiu ako kvôli tomu môjmu.“

„Nešťa...“ Willieho zaplavila spomienka a po nej horúčava, silnejšia ako vlhký letný vzduch. „Veľmi pekne ďakujem! Podarilo sa mi to vymazať z pamäti a ty si mi to pripomenul!“

Otec sa smial, ani sa to nepokúšal zakryť. Vlastne sa zvíjal od smiechu.

„Prepáč, Willie,“ lupal po dychu a utieral si oči cípom vreckovky. „Nemôžem si pomôcť, bolo to... bolo to... ó, bože, nikdy nezabudnem na to, ako si vyzeral, keď sme tá z toho záchoda vytiahli!“

„Vieš, že to bola nehoda,“ upäto odpovedal Willie. Líca mu pri spomienke na tú hanbu horeli. Ešte že svedkom jeho poníženia vtedy nebola Fraserova dcéra.

„Áno, pravdaže. Ale...“ Otec si pritlačil vreckovku na ústa a plecيا sa mu potichu otriasali.

„Neurazím sa, keď sa kedykoľvek prestaneš chichotať,“ chladne odsekol Willie. „Kam to vlastne ideme, dočerta?“ Už došli na koniec móla a otec, ktorý ešte stále fučal ako kováčsky mech, ho viedol na jednu z tichých ulíc so stromoradiím, preč od krčiem a pohostinstiev neďaleko prístavu.

„Budeme večerať s kapitánom Richardsonom,“ odvetil otec a s očividnou námahou sa ovládol. Zakašľal, vysmrkal sa a odložil vreckovku. „V dome pána Bella.“

Dom pána Bella bol omietnutý nabielo, upravený a udržiavaný, ale nie okázalý. Veľmi podobný dojem zanechával aj kapitán Richardson: bol to muž v strednom veku, pekne upravený a dokonale oblečený, avšak bez osobitého štýlu a jeho tvár by človek v dave už dve minúty po stretnutí nerozoznal.

Dve slečny Bellove však vyvolávali oveľa lepší dojem. Najmä mladšia z nich, Miriam, ktorej spod čepca vytrčali medové kadere a počas večere nespúšťala z Williama veľké okrúhle oči. Nasedela tak blízko, aby sa s ňou William mohol rozprávať priamo, ale utešoval sa tým, že reč očí jej dostatočne naznačí, že očarenie je vzájomné, a že ak sa neskôr naskytne príležitosť k osobnejšej komunikácii... Nasledoval úsmev, skromne sklopené medové mihalnice a potom rýchly pohľad na dvere na bočnú verandu, pootvoreným kvôli vetraniu. William jej úsmev opätovoľoval.

„Aj ty si to myslíš, William?“ opýtal sa otec dostatočne nahlas, aby bolo jasné, že sa pýta už po druhý raz.

„Och, samozrejme. Ehm... myslím si čo?“ spýtal sa, pretože koniec-koncov išlo o otca a nie o nadriadeného.

Otec mu venoval pohľad, z ktorého sa dalo vyčítať, že keby neboli na verejnosti, prevrátil by oči. Namiesto toho však trpezlivo zopakoval: „Pán Bell sa pýta, či sa sir Peter plánuje zdržať vo Wilmingtone dlhšie.“ Pán Bell sa za vrchstolom ladne uklonil, hoci Williamovi neušiel jeho prízmúrený pohľad smerom k Miriam. Možno bude najlepšie prísť zajtra, pomyslel si, keď pán Bell bude v práci.

„Aha. Myslím, že sa tu zdržíme iba nakrátko, pane,“ úctivo odpovedal pánovi Bellovi. „Ak tomu dobre rozumiem, najväčšie nepokoje sú na vidieku, preto sa ich tam bezpochyby presunieme potlačiť čo najskôr.“

Pán Bell sa tváril spokojne. No William si kútikom oka všimol, že Miriam pri zmienke o jeho skorom odchode milo našpúlila pery.

„Dobre, dobre,“ žoviálne odpovedal Bell. „Cestou sa k vám iste pridajú stovky lojalistov.“

„Nepochybne, pane,“ zamrmlal William a nabral si ďalšiu lyžicu polievky. Pochyboval, že pán Bell bude medzi nimi. Už na pohľad nevyzeral ako vojak. Navyše, pomoc veľkého počtu nevycvičených miestnych ľudí, vyzbrojených lopatami, nebude ktovieakým prínosom. To však povedať nemohol.

William sa pokúsil pozrieť na Miriam bez toho, aby na ňu priamo uprel zrak a zachytil letný pohľad medzi jeho otcom a kapitánom Richardsonom. Po prvý raz ho to začalo zaujímať. Otec vyslovene povedal, že budú večerať s kapitánom Richardsonom, čiže stretnutie s kapitánom bolo hlavným cieľom večera. Prečo?

Potom si všimol pohľad slečny Lillian Bellovej, ktorá sedela oproti nemu vedľa lorda Johna, a prestal myslieť na kapitána Richardsona. Až teraz si všimol, že má tmavé oči a je vyššia a štíhlejšia než sestra, ale že ide o celkom pekné dievča.

Keď potom pani Bellová s dcérami vstali a muži sa po večeri utiahli na verandu, Williama neprekvapilo, keď sa ocitol s kapitánom Richardsonom na jej jednom konci, zatiaľ čo jeho otec s pánom Bellom zasvätené diskutovali o cenách smoly na druhom. Papa sa dokázal rozprávať s kýmkoľvek o čomkoľvek.

„Chcem vám niečo navrhnúť, poručík,“ povedal Richardson po zvyčajných spoločenských formalitách.

„Áno, pane,“ úctivo zareagoval William. Začala v ňom rásť zvedavosť. Richardson bol kapitánom ľahkej kavalérie, ale momentálne so svojim regimentom nebol; aspoň toľko prezradil pri večeri a ľahkým tónom dodal, že má samostatné poslanie. Aké poslanie?

„Neviem, čo vám otec o mojej úlohe povedal.“

„Nič, pane.“

„Aha. Som poverený zriadením tajnej služby v Južnom oddelení. Chápete, nie že by som podobnej operácii velil,“ skromne sa usmial kapitán, „ale som jej nepatrnou súčasťou.“

„Ja... si podobné operácie veľmi cením, pane,“ snažil sa o diplomatickú odpoveď William, „no ja... pokiaľ teda ide o mňa...“

„Nemáte o špionáž záujem. Nie, pravdaže nie.“ Na verande bola tma, ale kapitánov suchý tón sa nedalo prepočuť. „Len málo mužov, ktorí sa považujú za vojakov, ho má.“

„Nechcem nikoho uraziť, pane.“

„Nikoho neurážate. Ja vás však neverbujem ako špióna – je to chulosťivé a aj trochu nebezpečné povolanie –, ale skôr ako posla. Hoci keby ste mali príležitosť počas toho vystupovať aj ako tajný agent... nuž, bol by to prínos navyše, dokonca veľmi cenný.“

Vyplývalo z toho, že nie je vhodný kandidát ani na chulosťivú, ani na nebezpečnú prácu, a William cítil, že sa mu do tváre hrnie krv, no ovládol sa a povedal len: „Aha?“

Kapitán podľa všetkého už zhromaždil významné informácie o miestnych pomeroch v Severnej a Južnej Karolíne a teraz ich chce poslať veliteľovi Severného oddielu, generálovi Howovi, ktorý sa momentálne zdržiava v Halifaxe.

„Samozrejme, pošlem viacerých poslov,“ povedal Richardson. „Lodou je to prirodzene o čosi rýchlejšie, mám však v pláne poslať aspoň jedného posla po súši; jednak kvôli bezpečnosti a jednak kvôli pozorovaniu *en route*. Váš otec sa veľmi pochvalne vyjadruje o vašich schopnostiach, poručík“ – zachytil v tom dokonale suchom tóne náznak pobavenia? –, „a ak tomu dobre rozumiem, Severnú Karolínu a Virgíniu máte dobre precestované. To je cenný atribút. Uznáte, že si neželám, aby môj posol zmizol bez stopy v močiaroch Dismal Swamp.“

„Ha-ha,“ zdvorilo zareagoval William a pochopil, že ide o žart. Kapitán Richardson očividne nikdy nebol v blízkosti Great Dismal. Na

rozdiel od Williama, podľa ktorého nikto pri zdravom rozume tou cestou nepôjde. Jedine loviť.

Richardsonov návrh v ňom vyvolával silnú pochybnosť. No hoci si vravel, že by nemal ani len uvažovať o odchode od svojich mužov a regimentu, už mal v hlave romantickú vidinu, v ktorej videl seba samého, ako samotný v širšej divočine napriek búrke a nebezpečenstvu doručuje dôležitú správu.

Oveľa viac sa však bolo treba zamyslieť, čo ho čaká na druhom konci cesty.

Richardson túto otázku očakával a odpovedal na ňu, ešte než ju William stačil vysloviť.

„Keď sa dostanete na sever, pripojíte sa k štábu generála Howa – ak sa to bude hodiť.“

Nuž, tak je to teda. To bol pekne medový motúz. Bol si vedomý toho, že tým „ak sa to bude hodiť“ Richardson myslel skôr generála Howa ako Williama, ale dôveroval svojim schopnostiam a mal pocit, že by svoju užitočnosť vedel obhájiť.

V Severnej Karolíne bol iba niekoľko dní, no aj tie mu stačili na presný odhad jeho šance na kariérny postup v rámci Severného a Južného oddelenia. Celá koloniálna armáda bola s Washingtonom na severe a vzbúrenci na juhu sa podľa všetkého skladali len z hŕstky problematických vidiečanov a improvizovaných milícií, čo sotva predstavovalo nejakú hrozbu. A pokiaľ ide o vzájomné porovnanie sira Petra a generála Howa ako veliteľov...

„Ak je to možné, rád by som si vašu ponuku premyslel, pán kapitán,“ povedal William a dúfal, že to neznie dychtivo. „Môžem vám dať odpoveď zajtra?“

„Pravdaže. Viem si predstaviť, že budete chcieť svoje vyhliadky predebatovať s vašim otcom. Len to urobte.“

Kapitán potom zámerne zmenil tému. O chvíľu sa k nim pridali aj lord John s pánom Bellom a rozhovor nabral všeobecný ráz.

William sa však málo sústredil na debatu, pretože ho rozptyľoval pohľad na dve štíhle biele postavy, čo sa ako duchovia zakrádali kríkmi na opačnej strane dvora. Dve biele hlavy v čepcoch sa k sebe priblížili a potom sa od seba zas vzdialili. Z času na čas sa jedna z nich nakrátko a na pohľad zamyslene obrátila k verande.

„Hodili lós a rozdelili si jeho rúcho,“ zamrmľal Williamov otec a potriasol hlavou.

„Hm?“

„To nič.“ Otec sa usmial a obrátil sa ku kapitánovi Richardsonovi, ktorý práve povedal čosi o počasí.

Dvor osvecovali svätójánske mušky, čo pomedzi vlhkým bujným porastom plávali ako zelené iskry. Bolo príjemné znova vidieť svätójánske mušky. V Anglicku mu chýbali rovnako ako ten zvláštny mäkký južanský vzduch, čo mu bielizeň lepil na telo a nútil krv pulzovať až v končekoch prstov. Všade naokolo cvrlikali cvrčky a ich pieseň akoby na okamih pohltila všetko okrem jeho tepu.

„Káva je nachystaná, páni.“ Williamovi do vriacej krvi prenikol jemný hlas jedného z Bellových otrokov. Pobral sa teda dnu a dvoru venoval iba letný pohľad. Biele postavy zmizli, ale v mäkkom teplom vzduchu bolo stále cítiť akýsi príslub.

O hodinu neskôr už mieril späť k ubytovni s hlavou plnou príjemne zmätených myšlienok a s otcom, ktorý mu ticho kráčal po boku.

Slečna Lillian Bellová ho na konci večera medzi svätójánskymi muškami poctila bozkom. Bol síce cudný a letný, ale smeroval na pery a dusný letný vzduch dostal zrazu chuť kávy a zrejých jahôd, a to aj napriek prenikavému hnilobnému zápachu prístavu.

„Kapitán Richardson mi povedal o návrhu, ktorý ti dal,“ nevzrušene sa ozval lord John. „Si mu naklonený?“

„Neviem,“ rovnako nevzrušene odvetil William. „Samozrejme, chýbali by mi moji muži, ale...“ Slečna Bellová nástojila na tom, že má prísť v týždni na čaj.

„Vojenský život nie je stály,“ povedal jeho otec a krátko potriasol hlavou. „Varoval som ťa.“

William niečo súhlasne zavrčal, no v skutočnosti nepočúval.

„Je to aj dobrá príležitosť na postup,“ pokračoval otec a vzápätí dodal, „hoci, samozrejme, v tom návrhu sa skrýva aj isté nebezpečenstvo.“

„Čože?“ uškrnul sa William. „Jazda z Wilmingtonu na loď do New Yorku? Veď takmer celou trasou vedie cesta!“

„A tá bude plná kontinentálov,“ podotkol lord John. „Ak sú správy, ktoré počúvam, správne, celá armáda generála Washingtona je rozložená na tejto strane Filadelfie.“

William pokrčil plecami.

„Richardson povedal, že ma chce, pretože poznám krajinu. Nepotrebujem cesty, aby som sa tam dostal.“

„Určite? Nebol si vo Virgínii takmer štyri roky.“

Pochybovačný tón Williama podráždil.

„Pochybuješ, že som schopný nájsť cestu?“

„Nie, vôbec nie,“ odpovedal otec, ale neistota mu z hlasu nezmizla.

„No daný návrh vôbec nie je bez *rizika*, preto by som bol nerád, keby si ho prijal bez toho, aby si si všetko riadne premyslel.“

„Nuž, už sa stalo,“ vyštekol William. „Prijmem ho.“

Lord John urobil mlčky niekoľko krokov a potom neochotne prikývol.

„Je to tvoje rozhodnutie, Willie,“ povedal potichu. „No bol by som ti zaviazaný, keby si bol napriek tomu opatrný.“

Williamovo podráždenie sa v okamihu rozplynulo. „Samozrejme, že budem,“ riekol mrzuto. Bez slova kráčali ďalej pod korunami javorov a orehovcov tak blízko seba, že sa občas ramenami obtreli jeden o druhého.

V hostinci zaželel William lordovi Johnovi dobrú noc, ale nevrátil sa na ubytovňu hneď.

Namiesto toho sa dal nepokojne prechádzať po móle, pretože bol na spánok príliš rozrušený.

Ako si všimol, odliv trval dlhšie: pach mŕtvych rýb a rozkladajúcich sa morských rias zosilnel, hoci na blatistej plytčine stále ležala hladká a vo svetle polmesiaca tichá vodná pokrývka. Chvíľu mu trvalo, než našiel kôl. Na chvíľu si myslel, že je preč, ale nie: vynímal sa ako tenká tmavá čiarka na pozadí ligotavej vody. Prázdny.

Ani samotný kôl už nestál rovno, ale nakláňal sa v ostrom uhle, ako keby sa išiel zrútiť. Viselo z neho tenučké oko lana, ktoré sa nad ustupujúcou vodou vznášalo ako slučka na šibenici. Williama premkol až fyzicky nepríjemný pocit; samotný odliv by nevzal celé telo. Niektorí vraveli, že sú tu krokodíly a aligátory, hoci on sám zatiaľ nevidel ani jedného. Mimovoľne sa pozrel nadol, ako keby sa mu z vody pri nohách chystal vymrštiť jeden zo spomenutých plazov. Vzduch bol stále teplý, no Williama aj tak málinko striaslo.

Ovládol sa a zvrtol sa smerom k ubytovni. Podľa neho deň-dva potrvá, než bude musieť odísť, a tak premýšľal, či predtým ešte stihne uvidieť modrookú pani MacKenzieovú.

Lord John ostal chvíľu stáť na verande hostinca a hľadel za synom, ktorý zmizol v tieni pod stromami. Zmocnil sa ho určitý nepokoj, veď celá vec sa dohodla oveľa rýchlejšie, ako mu bolo milé. Williamovým schopnostiam však dôveroval. A hoci daná záležitosť niesla v sebe isté riziko, to patrilo k povahe vojenského života. No niektoré situácie boli riskantnejšie než iné.

Zaváhal, pretože zvnútra výčapu sa ozýval bzukot hovoru, ale nateraz mal spoločnosti dosť. Pomyšlenie na to, ako sa prevaľuje a dusí v horúčave, ktorá uviazla pod nízkym stropom, ho priviedlo k odhodlaniu prechádzať sa dovtedy, kým mu telesné vyčerpanie nezaručí spánok.

Nešlo len o horúčavu, uvažoval, keď vykročil z verandy a vydal sa opačným smerom ako William. Poznal sa príliš dobre, takže vedel, že ani zjavný úspech jeho plánu by mu nezabránil ležať bez spánku a trápiť sa nad ním ako pes nad kosťou, skúmať jeho slabiny a hľadať spôsob, ako plán vylepšiť. Napokon, William neodíde hneď. Ešte mal trochu času na rozmyslenie a na potenciálne nevyhnutné úpravy. Napríklad generál Howe. Je tou najlepšou voľbou? Možno Clinton... ale nie. Henry Clinton je stará mrzutá baba, čo neurobí ani krok bez toho, aby to dostal rozkazom, najlepšie trikrát.

Obaja bratia Howovci (jeden generál a jeden admirál) boli vychýrení grobiani, ktorí spôsobmi, zovňajškom a pachom pripomínali diviakov v ruji. No ani jeden z nich nebol hlúpy (Boh mu je svedkom, že nejde o žiadnych zbabelcov) a Grey považoval Willieho za spôsobilého vydržať aj drsné maniere a hrubé slová. Pokiaľ ide o veliteľov zlovyk plúť na podlahu (Richard Howe raz oplúľ samotného Greya, hoci išlo viac-menej o nehodu, pretože sa nečakane zvrtol vietor), s tým sa mladý podriadený pravdepodobne vyrovná ľahšie ako s čudáctvami iných pánov vojakov spomedzi Greyových známych.

Hoci aj tí najväčší čudáci z vojenských radov boli lepší ako diplomati.

Lenivo premýšľal, ako by sa asi mohla nazývať skupina diplomatov. Ak spisovatelia tvoria bratstvo pera a skupina líšok svorku... čo tak ostrí chlapi? Bratstvo dýky? Nie, rozhodol sa. To je príliš priamočiare. Bratstvo nudných. Hoci tí, čo nie sú nudní, dokážu byť príležitostne aj nebezpeční.

Sir George Germain patril k zvláštnemu druhu: nudný *a* nebezpečný.